

Vaaben ud ad Folkethingets Haand, det Vaaben, hvorigjennem det skulde kunne hæbde Forsatningen ligeoverfor Ministeriet og derved gjør det Folkethingets Magtstilling saa svag som muligt; thi en Ret, som man ikke ved juridiske Midler kan hæbde, eller som man mangler Midler til at føre igjennem det er en meget daarlig Ret — med mindre man er i Stand til at føre den igjennem ved Selvtægt; men det er her jo slet ikke Tale om. Altsaa siger jeg: Denne Bestemmelse i Forsatningen af 1866, hvorigjennem Rigsretten er gjort til, hvad vi Alle vide den er, en Ret, der i en Strid som denne nødvendig maa blive bunden politisk til den ene Side, og altsaa er af en saadan Natur, at enhver Regjering, der vil bryde Forsatningen i Kamp mod Folkethinget, med Sikkerhed kan paaregne, at Rigsretten frifinder den, medens Folkethinget, der vil anklage og ikke har noget andet Middel til at hæbde sin Ret, kan være sikker paa at blive ladet i Stikken af denne Ret — denne Bestemmelse i Grundloven er en overordentlig stor Feil. Det har jeg sagt, og det undrer mig, at det ærede Medlem med en saadan Sver kan forsvare den bestaaende Rigsret. Det ærede Medlem gif saa vidt, at han paastod, at det var ganske ligegyldigt, hvad der stod eller ikke stod i Forsatningen; om det saa var den bedst skrevne Forsatning, vilde den næppe hjælpe overfor et Ministerium, der ikke vilde bøte sig for den. Deri tager det ærede Medlem feil. Dersom vi havde havt den samme Forudsæenhed og det politisk skarpe Blik, som man havde, da man skrev den norske Forsatning, vilde vi have havt en anden Rigsret, og saa vilde vor Forsatning have været en helt anden Ting; det er der ikke nogen som helst Tvivl om. Men nu have vi engang faaet den Forsatning, vi have, og Kronen paa Værket er Rigsretten; den er i Virkeligheden det rettlige Lyngdepunkt i enhver Forsatning, og det er ganske sikkert, at i en Forsatning, der sammensætter paa den Maade, som her, to Thing, der nødvendig i Følge deres Sammensætning maa blive uenige — der er Rigsretten Hovedpunktet, det, hvorpaa det egentlig kommer an i Forsatningen, naar det gjælder Spørgsmaalet om at hæbde denne overfor reaktionære Angreb. Vi have faaet sat en Rigsret ind, hvorigjennem vi have erklæret: Bliver der Strid om den Forsatning, som vi selv have indrettet saaledes, at vi maa kunne sige os selv, at der maa blive Strid, saa skal vore Modstandere være Dommere i deres egen Sag! Det ærede Medlem vil indrømme mig, at det ikke var nogen Genistreg, at det blev vedtaget i 1866, og det ærede Medlem vil ogsaa indrømme, da

jeg gjentagne Gange har forklaret det, at det var det Punkt, jeg for mit Vedkommende sigtede til, naar jeg sagde, at Forsatningen var et daarligt Arbejde, og at der var al mulig Grund til at gjøre det om igjen og faae rettet denne Feil. Jeg skal indrømme, at jeg fortaar det ærede Medlems Kjærlighed til Forsatningen af 1866 og det Forsøg, han altid gjør paa at undskyldte denne Forsatning, da han jo selv bærer Hovedansvaret for dette Vært for denne Sides Vedkommende, for Oppositionens Vedkommende, thi det ærede Medlem var med til at stemme for denne Forsatning, ja ikke blot det, han anbefalede den varmt. Vi kjende jo hans Ord, at Forsatningen var en god borgerlig Forsatning, naar Folket var vaagent. Ja, hvis Folket var vaagent, men Sagen er, at de Herrer, der lavede Forsatningen, selv vare ikke ganske vaagne den Gang; de vidste ikke ganske, hvad de gjorde. Det er nu Noget, der kan hænde Enhver, men jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem, hvis han havde set, hvad han gjorde, han saa ikke havde gjort det; det var ikke dygtigt gjort (Ufbrydelse). Nei, det er Noget, man politisk ikke vilde gjøre, naar man var ganske vaagen. Det tror jeg, vi Alle maa erkjende; men det er jo en Sljødesynd, at naar man har gjort en Dukt, saa vil man nødig indrømme det; man vil gjerne undskyldte det, og det gjør det ærede Medlem, idet han kredser om denne Forsatning, som Møllet om Bysset. Men det var bedre ikke at snakke om den Ting. Jeg har været nødt til at gjøre dette gjældende, fordi det ærede Medlem — jeg veed ikke, hvorledes jeg skal betegne det — paa en underlig Maade vender mine Ord om, som om jeg vilde undskyldte Ministeriet og vilde paastaa, at selve Forsatningen var utydelig. Nei, det, jeg har anket over i den, er Rigsretten, og derfor har jeg sagt, at skulle vi ud af disse politiske Forhold, som Forsatningen af 1866 paa Grund af sin flette Rigsret, paa Grund af den lidet forudsæende og uheldige Maade, hvorpaa den er bleven til — Forsatningen har derved en væsentlig Medskyld i, hvad vi ere komne ind i — skulle vi tage fat og rette, hvad Skade der er sket. Dernæst maa jeg sige, at jeg saa meget mere har fundet Anledning til at bede om Ordet, fordi det ærede Medlem i Dag fandt Anledning til at forklare sin Politikk. Det ærede Medlem har jo med nogle enkelte Andre her i Salen indtaget en Stilling, som er afvigende fra Flertallets, hvilket gjør Forhandlingerne en Del vanskeligere og noget svækker den Styrke, som ellers vilde kunne ligge i en gennemført saglig Forhandling. Det ærede Medlem